

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SO Sławomir Olejnik

Protokolant: st.prot.sąd. Karolina Tomiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Bogusława Tupaja

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2017 r.

sprawy

J. P. oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie

z dnia 23 września 2016 roku, sygn. akt II K 179/16

I. na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk prostuje oczywistą omyłkę pisarską w punkcie 2. zaskarżonego wyroku w ten sposób, iż jako podstawę prawną zaliczenia okresu zatrzymania prawa jazdy w miejsce art. 63 § 2 kk wskazuje art. 63 § 4 kk;

II. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za drugą instancję.

Sławomir Olejnik

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Lesznie, wyrokiem z dnia 23 września 2016 r. uznał oskarżonego J. P. za winnego przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 15 zł każda oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na 3 lata (k. 98).

Wyrok ten w części co do środka karnego zaskarżył obrońca oskarżonego, wnosząc o wyeliminowanie z zakazu prowadzenia pojazdów, kategorii C+E W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonego środka karnego (k. 116-117).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

Obrońca podniósł wyłącznie zarzut rażącej surowości wymierzonej kary, a w zasadzie orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Sąd Okręgowy uznał jednak, iż nie ma podstaw do kwestionowania uzasadnienia rozstrzygnięcia w tym przedmiocie. Należy bowiem przypomnieć, iż z sytuacją rażącej niewspółmierności kary mamy do czynienia wtedy, gdy rozmiar represji w rozpoznawanej sprawie jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanych podobnym sprawcom w podobnych

sprawach. Przy czym nie chodzi o każdą ewentualną różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSPriP 1995/6/18).

Sąd Odwoławczy w pełni podziela zawartą w uzasadnieniu wyroku argumentację odnoszącą się do wymiaru kary, w tym do orzeczonego środka karnego i nie znajduje podstaw by środek ten został ograniczony. Oskarżony prowadził w stanie nietrzeźwości samochód ciężarowy typu TIR, drogą krajową, na której panuje znaczne natężenie ruchu, w dodatku w środku dnia powszedniego. Zagrożenie dla ruchu drogowego było więc poważne, a sam stopień społecznej szkodliwości czynu znaczny. Nadto oskarżony dopuścił się przestępstwa w czasie wykonywania obowiązków służbowych. Oskarżony jest zawodowym kierowcą, a od takich osób wymagać należy podwyższonych standardów postępowania. Z całą pewnością należy go więc wyeliminować z profesjonalnego ruchu drogowego na pewien okres. Ograniczenie zakresu środka karnego, poprzez wyłącznie kategorii ciężarowych (C+E) uniemożliwi ochronę innych uczestników ruchu drogowego, a z pewnością nie będzie mieć waloru wychowawczego tak dla oskarżonego, jak i dla społeczeństwa.

Sąd Okręgowy nie neguje, że w związku z wymierzoną karą, oskarżony i jego rodzina mogą odczuwać niedogodności, w tym finansowe. Podkreślenia jednak wymaga, że jest to wyłącznie konsekwencja popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu. Zaś zarówno kara, jak i środki karne są wymierzone odpowiednio do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości, a nie z ewentualnym uwzględnieniem pogorszenia sytuacji rodzinnej osoby oskarżonego.

Uznając zatem, że Sąd I instancji wymierzył karę zgodnie z przyznanym mu mocą ustawy sędziowskim uznaniem i że kara te nie razi niewspółmiernością w rozumieniu surowości, Sąd Odwoławczy nie uwzględnił wniesionej apelacji.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak na wstępie.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł, jak w pkt. 2.

Sławomir Olejnik